

til Høiesteret har været et, der i Pressen og ved offentlige Leiligheder høist sjældent har været udtalt her i Landet; der har ikke herfket nogen overordentlig stor Trang i denne Retning, det er Noget, som det forekommer mig, at man ikke med Grund kan benegte (Jo!). At Høiesteret engang maa komme til, ligesom de andre Retter, at have Offentlighed, det er Noget, som følger af Grundlovens Aand og ogsaa af dens Bogstav, men, som jeg ved forrige Behandling tillod mig at bemærke, det forekommer mig, at det var der, at man skulde ende med Hensyn til Retsordningen, og ikke der, hvor man skulde begynde. Ligesom Sagen nu, som jeg bemærkede, har faaet en temmelig forandret Stilling paa Grund af den Erklæring, som er afgiven af den ærede Formand og den ærede Ordfører, saaledes er der ogsaa et andet Punkt, hvor Sagen foreligger i en for mig ganske forandret Stilling, og det er ved det Alternativ, som er indsat om Voterings Offentlighed. Dette Punkt er fremhævet af den ærede Taler for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (D. Müller), og jeg skal derfor ikke med Hensyn til Sagens juridiske Stilling knytte Noget til, saameget mindre som jeg ikke er saameget inde i disse Sager, men en anden Bemærkning tillader jeg mig at gøre ved dette Punkt. Naar vi see hen til Statsmyndighedernes Stilling hos os, saa vil Enhver føle, at der er eet Punkt — og det kan jo ikke forandres, — hvor man seer, at Domstolenes Uafhængighed er langt mindre end til Exempel den lovgivende Magts; der er vel sat en Grændse med Hensyn til Dommernes Uaffættelighed, idet de ikke kunne affættes, forinden de have opnaaet en vis Alder, men det staaer jo aldeles klart, at ved en Ret som denne, som rimeligviis er den Ret, der vil tælle det største Antal ældre Afsejforer, staaer det ofte frit for, paa eengang at affædige et ikke ubetydeligt Antal og fornye Retten meget betydeligt. Det er dette Tilfælde, som jo kan indtræffe, der gjør, at det ligger i det Ministeriums Haand, som i det Øieblik, en saadan Affædiggelse vil finde Sted, staaer ved Roret, at besætte de ledigblevne Pladser med Kræfter, som det anseer for dem, der bedst repræsenterer den til den Tid i Landet gjældende offentlige

Retsbevidsthed. Naar jeg nu seer hen til, at noget Saadant muligviis kunde skee, saa skal jeg ikke negte, at denne Offentlighed, der her alternativt er filltet, for mig har ikke ubetydelige Vanskeligheder. Det maae vi ikke glemme, at der her i Danmark fortiden kan siges at staae to Retsbevidstheder overfor hinanden; den ene kan siges at have Majoritet og at være berettiget, idet den har Retten for sig, den anden derimod staaer i Minoritet og kan forsaavidt siges at være uberettiget, som den kun har Fortiden for sig; men imidlertid, disse to Retsbevidstheder vilde komme til at mødes i denne Ret, det vil ikke være muligt, paa engang at foretage en Affædiggelse efter en saadan Maalestok, at den fortiden gjældende Retsbevidsthed strax vil kunne være den, som kommer i Majoritet i Høiesteret. Denne Overgang — som jeg iøvrigt ikke kan have Noget imod, vi kunne ikke staae imod Tidens Strømninger — fra den ene Retsbevidsthed til den anden vil foregaae saaledes, at Retten vil tage Luven fra Fortiden, og det vil gaae saaledes, at den nu gjældende Retsbevidsthed ogsaa vil blive den, som faaer Majoritet i Høiesteret, men nu henstiller jeg til det ærede Thing, om det dog ikke var det Rigtige at lade denne Overgang fra den ene Retsbevidsthed til den anden foregaae saa lempeligt som muligt, navnlig med Hensyn til Vigtigheden af, at en saadan Ret bevarer det gode Navn, som den i lang Tid har havt heri Landet — og et godt Vidnesbyrd med Hensyn til den gode Forretningsgang i Høiesteret have vi ogsaa hørt fra den ærede Rigsdagsgmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (L. C. Larsen). Naar jeg skulde betegne den Tid, hvorfra den nyere Retsbevidsthed skriver sig, saa vilde jeg nævne Aaret 1830 og den Bevægelse, som da fandt Sted; den Tid var det, at dette betydelige Vandfjel i Retsbevidstheden begyndte at gøre sig gjældende, det var da, at noget Nyt begyndte, og at det Gamle begyndte at tage af. Siden den Tid kan man ikke negte, at der, navnlig i Kraft af den politiske Indflydelse, som Universtitetet og Universtitetslærerne have vidst at tilegne sig i det offentlige Liv, er bragt meget Nyt ind i den politiske Verden, og at derved — navnlig fordi